

Usmernenie

Ministerstva financií Slovenskej republiky k zákonu č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov k niektorým problematickým oblastiam pri posudzovaní výčíslenia výšky základu dane z príjmov

Referenti: Ing. Ján Pohlod, tel.: 02/59 58 34 12
Ing. Zdenka Kováčová, tel.: 02/59 58 34 09
Svetlana Faiglová, tel.: 02/59 58 34 15
Ing. Dalila Kutíšová Luknárová, tel.: 02/59 58 34 07

Číslo: MF/009465/2005-721

Ministerstvo financií Slovenskej republiky v záujme zabezpečenia jednotného postupu pri posudzovaní niektorých problematických oblastí výčíslenia výšky základu dane z príjmov podľa zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) vydáva podľa § 103 ods. 8 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon SNR č. 511/1992 Zb.) toto usmernenie:

1. Zdanenie podielov na zisku vyplácaných obdobnou právnickou osobou v zahraničí, ako je obchodná spoločnosť (družstvo) zriadená podľa predpisov platných v Slovenskej republike

Podľa § 3 ods. 2 písm. c) a § 12 ods. 7 písm. c) zákona, predmetom dane nie sú podiely na zisku vyplácané po zdanení obdobnou právnickou osobou v zahraničí, ako je obchodná spoločnosť alebo družstvo zriadené podľa práva platného v Slovenskej republike. Na účely uplatnenia citovaných ustanovení nie je rozhodujúci spôsob výčíslenia základu dane z príjmov a následne spôsob zdanenia zisku a výčíslenia podielu na zisku spoločníkov (členov družstva), platný v krajine sídla obchodnej spoločnosti alebo družstva. To znamená, že okrem bežného spôsobu zdanenia základu dane vykázaného z výsledku hospodárenia upraveného o príjmy a výdavky, ktoré nie sú súčasťou základu dane, môže byť právnická osoba zdanená v krajine sídla aj iným spôsobom (napríklad metódou prírastku obchodného majetku za zdaňovacie obdobie). Na prijaté podiely zo zisku sa vzťahujú ustanovenia § 3 ods. 2 písm. c), § 12 ods. 7 písm. c) a § 52 ods. 24 zákona aj vtedy, ak právnická osoba so sídlom v zahraničí je oslobodená od dane podľa príslušných zákonov štátu, v ktorom má sídlo.

2. Zahrnovanie kurzových rozdielov do základu dane

2.1 Kurzové rozdiely z ocenenia majetku a záväzkov zaúčtované k 31. decembru 2003

Podľa § 17 ods. 17 a § 52 ods. 14 zákona v zdaňovacom období roka 2003 daňovník nezahrnoval do základu dane kurzové rozdiely z ocenenia majetku a záväzkov zahrnuté do výsledku hospodárenia ku dňu zostavenia účtovnej závierky. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 659/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon, došlo v § 17 ods. 17 zákona k úprave, na základe ktorej daňovník zahrnuje do základu dane kurzové rozdiely z nerealizovaného inkasa pohľadávok alebo neuhradených platieb záväzkov ku dňu, ku ktorému sa zostavuje účtovná závierka (ďalej len „nerealizované kurzové rozdiely“) v súlade s účtovníctvom. Výnimkou je len prípad, ak doručí správcovi dane oznámenie o nezahrnutí nerealizovaných kurzových rozdielov do základu dane v zdaňovacom období, v ktorom o nich účtuje (ďalej len „oznámenie“). V takomto prípade nerealizované kurzové rozdiely zahrnie do základu dane v tom zdaňovacom období, v ktorom došlo k inkasu pohľadávky alebo platbe záväzku.

Podľa tretej vety § 52 ods. 39 tohto zákona, kurzové rozdiely nezahrnuté do základu dane za zdaňovacie obdobie roka 2003, sa zahrnú do základu dane počnúc zdaňovacím obdobím, za ktoré je po 31. decembri 2004 podávané daňové priznanie, najneskôr však v zdaňovacom období, ktoré sa končí 31. decembrom 2007. Ustanovenie § 52 ods. 39 umožňuje zahrnúť v jednotlivých zdaňovacích obdobiach do základu dane nerealizované kurzové rozdiely vykázané za zdaňovacie obdobie roka 2003 v lehote do 31. decembra 2007, a to vo výške podľa roz-

hodnutia daňovníka, pričom nie je rozhodujúca skutočnosť, či daňovník bude za ďalšie zdaňovacie obdobie uplatňovať pri zahrňovaní nere realizovaných kurzových rozdielov do základu dane postup podľa účtovníctva alebo postup podľa § 17 ods.17 na základe doručeného oznámenia, a rovnako nie je rozhodujúce ani to, či v období pred 31. decembrom 2007 došlo k inkasu tých pohľadávok alebo platbe tých záväzkov, z ktorých kurzové rozdiely neboli zahrnuté do základu dane v roku 2003. Ustanovenie § 52 ods. 39 zákona upravuje teda osobitným spôsobom zahrňovanie nere realizovaných kurzových rozdielov, vykázaných za zdaňovacie obdobie roku 2003, do základu dane. Tieto kurzové rozdiely daňovník teda nemusí zahrnúť do základu dane v tom zdaňovacom období, v ktorom došlo k inkasu pohľadávky alebo k platbe záväzku, ako to vyplýva z ustanovenia § 52 ods. 37 zákona.

2.2 Lehoty na podanie oznámenia správcovi dane

Podľa § 17 ods.17 zákona oznámenie sa podáva správcovi dane pred začatím toho zdaňovacieho obdobia, za ktoré sa daňovník rozhodne nezahrňovať kurzové rozdiely do základu dane. Rovnako daňovník je povinný v zdaňovacom období, v ktorom sa rozhodne ukončiť nezahrňovanie kurzových rozdielov do základu dane, doručiť správcovi dane oznámenie o ukončení ich nezahrňovania do základu dane a v tomto zdaňovacom období je súčasne povinný do základu dane zahrnúť aj tie kurzové rozdiely, ktoré neboli do základu dane zahrnuté za predchádzajúce zdaňovacie obdobie (obdobia) na základe uplatneného oznámenia podaného správcovi dane. Nezahrňovanie kurzových rozdielov do základu dane za zdaňovacie obdobie 2004 resp. počnúc uvedeným obdobím uplatnil daňovník (resp. uplatní) doručením oznámenia správcovi dane podľa § 52 ods. 39 zákona v lehote podania daňového priznania za zdaňovacie obdobie roku 2004. Vzhľadom na skutočnosť, že zákon č. 659/2004 Z. z. nadobudol účinnosť od 1. januára 2005, ak sa daňovník rozhodne začať uplatňovať osobitný spôsob zahrňovania kurzových rozdielov do základu dane až počnúc zdaňovacím obdobím roku 2005, lehota pre doručenie oznámenia je do konca roku 2005. Oznámenie môže daňovník doručiť správcovi dane v rokoch 2004 - 2007 aj opa-

kovane (t. j., ak daňovník doručí správcovi dane oznámenie o ukončení nezahrňovania kurzových rozdielov do základu dane, môže následne znova doručiť oznámenie o nezahrňovaní kurzových rozdielov do základu dane v ďalšom resp. ďalších zdaňovacích obdobiach, v lehote ustanovenej v zákone).

3. Zdanenie príjmov z prenájmu plynúcich daňovníkovi s obmedzenou daňovou povinnosťou

Príjmy plynúce zo zdrojov na území Slovenskej republiky daňovníkovi s obmedzenou daňovou povinnosťou, ktoré podliehajú dani vyberanej zrážkou, sú vymedzené v § 43 ods. 2 a 3 zákona. Príjmy z nájomného (vrátane finančného prenájmu) alebo iného využitia nehnuteľnosti alebo hnutelných vecí, umiestnených na území Slovenskej republiky, uvedené v § 16 ods.1 písm. e) v štvrtom bode zákona, nepodliehajú dani vyberanej zrážkou, ale z týchto príjmov sa v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 zákona vykonáva zabezpečenie dane vo výške sadzby dane podľa § 15 zákona. Ak ide o príjem z prenájmu nehnuteľnosti, plynúci daňovníkovi, ktorý je fyzickou osobou, na účely výpočtu sumy na zabezpečenie dane sa použije zdaniteľný príjem znížený o 25 %. Uvedený spôsob zdanenia sa použije len na prípady, keď príjmy plynú rezidentom štátov, s ktorými Slovenská republika nemá uzatvorenú zmluvu o zamedzení dvojitého zdanenia.

Príjmy plynúce zo zdrojov na území Slovenskej republiky daňovníkovi s obmedzenou daňovou povinnosťou, ktorý je rezidentom takého štátu, s ktorým Slovenská republika uzatvorila zmluvu o zamedzení dvojitého zdanenia, sa zdanenia spôsobom a vo výške určenej zmluvou. Takýto postup vyplýva z § 1 ods. 2 zákona, podľa ktorého medzinárodná zmluva má prednosť pred zákonom. Režim zdanenia konkrétneho druhu príjmov vždy vyplýva z obsahu príslušnej zmluvy o zamedzení dvojitého zdanenia. Napríklad, ak podľa zmluvy príjem z prenájmu priemyselného, obchodného alebo vedeckého zariadenia spadá do kategórie príjmov označovaných ako „zisky podnikov“ (čl. 7 modelovej zmluvy OECD), potom ide o príjem, ktorý je zdaniteľný na území Slovenskej republiky, len ak daňovník na našom území podniká prostredníctvom stálej prevádzkarne a ak predmetný príjem súvisí s činnosťou tejto stálej prevádzkarne.

Ak podľa zmluvy príjem z prenájmu (t. j. za použitie alebo právo na použitie) priemyselného, obchodného alebo vedeckého zariadenia je zaradený medzi „licenčné poplatky“ (čl. 12 modelovej zmluvy OECD), ide o príjem, z ktorého daň sa delí medzi štát zdroja príjmu a štát daňovej rezidencie skutočného vlastníka príjmu. Zo znenia väčšiny zmlúv o zamedzení dvojitého zdanenia vyplýva, že daň, ktorá podľa zmluvy prináleží krajine zdroja príjmu, sa riadi jej vnútroštátnymi daňovými predpismi, pričom však nesmie presiahnuť zmluvou ustanovené percento z hrubej sumy licenčných poplatkov. Zmluva v tomto prípade ustanovuje len maximálnu výšku dane, ktorú je možné vybrať v krajine zdroja príjmu, nie však spôsob zdanenia príjmu.

Vzhľadom na uvedené, ak sú podľa konkrétnej zmluvy príjmy z prenájmu zaradené pod licenčné poplatky, daňovník na území Slovenskej republiky vysporiada daň z týchto príjmov podaním daňového priznania, pričom si môže tieto príjmy znížiť o daňové výdavky. Daň takto vypočítaná nesmie prekročiť maximálnu sumu dane ustanovenú príslušnou zmluvou o zamedzení dvojitého zdanenia. Na zabezpečenie dane v súlade s § 44 ods. 2 zákona sú platitelia príjmu povinní zo zdaniteľných príjmov zraziť preddavok na túto daň vo výške sadzby dane podľa § 15 zákona, maximálne však do výšky sadzby dane, ktorú pre zdaniteľný príjem ustanovuje príslušná zmluva o zamedzení dvojitého zdanenia. Suma preddavku zrazená vo výške určenej podľa zmluvy sa vysporiada pri podaní daňového priznania, v ktorom sa vymedzí základ dane pre zdaniteľný príjem. Rovnako sa postupuje aj v prípade, ak platiteľ príjmu vykonal zabezpečenie dane sadzbou dane vo výške ustanovenej v § 15 zákona, napriek tomu, že zmluva ustanovuje nižšiu sadzbu dane. Aj suma tohto vyššieho zabezpečenia dane sa vysporiada pri podaní daňového priznania.

4. Uplatňovanie daňových odpisov pri zmene zdaňovacieho obdobia z kalendárneho roka na hospodársky rok

Pri zmene účtovného a zdaňovacieho obdobia z kalendárneho roka na hospodársky rok a naopak, je daňovník povinný podať daňové priznanie za zdaňovacie obdobie ukončené dňom predchádzajúcim dňu zmeny (§ 41 ods. 11 zákona). Ide o samostatné zdaňovacie obdobie, za ktoré ako celok uplatňuje daňovník aj preukázateľné

výdavky vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov. Podľa § 22 ods. 11 zákona má daňovník právo uplatniť za toto zdaňovacie obdobie daňové odpisy vo výške ročných odpisov vypočítaných podľa § 27 alebo § 28 zákona.

Inak treba posudzovať odpisy vypočítané podľa § 26 ods. 6 až 8 zákona, ktoré sú v súlade s § 26 ods. 9 zákona určované s presnosťou na celé kalendárne mesiace (napr. odpisy foriem, modelov, šablón). Tieto sa uplatnia len za taký počet mesiacov, ktorý zodpovedá dĺžke trvania zdaňovacieho obdobia v mesiacoch počítaných od začiatku zdaňovacieho obdobia do dňa predchádzajúceho dňu zmeny.

5. Zmluvy o finančnom prenájme uzatvorené po 1. januári 2004

Opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 23 054/2002-92 v znení opatrenia č. 25 167/2003-92 účinného do 31. decembra 2004 stanovilo, že nájomca predmet finančného prenájmu účtoval na farchu príslušného účtu majetku v ocenení rovnajúcom sa istine u prenajímateľa so súvzťažným zápisom v prospech účtu 474 - Závazky z nájmu, pričom spôsob vykazovania základu dane pri zahrňovaní nákladov vzťahujúcich sa k poplatkom za vyhotovenie a uzatvorenie lízingovej zmluvy nebol v uvedenom prípade jednoznačný.

Až Opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 10069/2004-74, ktoré nadobudlo účinnosť 1. januára 2005, stanovuje, že náklady vzniknuté s obstaraním hmotného majetku formou finančného prenájmu, ktoré nie sú súčasťou istiny (účet 474) sa účtujú na účet 042.

Z uvedeného dôvodu, ak nájomca zahrnul zmluvný poplatok v zdaňovacom období roku 2004 jednorazovo do daňových výdavkov, je tento náklad uznaný za daňový výdavok v tomto období. Rovnako je akceptovaný aj postup, pri ktorom bol tento náklad zahrňovaný do daňových výdavkov postupne prostredníctvom odpisov odpisovaného majetku.

6. Zmluvy o nájme pri dojednaní práva kúpy prenajíatej veci uzatvorené do 31. 12. 2003

Podľa § 52 ods. 17 zákona sa na zmluvy o nájme pri dojednaní práva kúpy prenajíatej veci, ktoré boli uzatvorené do 31. decembra 2003, použije aj po 1. januári 2004 doterajší

predpis, t. j. ustanovenia zákona č. 366/1999 Z. z.

Z uvedeného vyplýva, že napr. pri týchto zmluvách si daňové odpisy prenajatého majetku naďalej uplatňuje prenajímateľ. Ak príjem z prenájmu plyní daňovníkovi s obmedzenou daňovou povinnosťou, je naďalej použitá sadzba dane vyplývajúca z ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b) zákona č. 366/1999 Z. z., t. j. osobitná sadzba dane vo výške 1 %. Rovnako podmienkou pre uznanie zaúčtovaného nájomného v daňových výdavkoch je v súlade s § 23 ods. 3 písm. e) a § 24 ods. 3 zákona č. 366/1999 Z. z. aj zaplatenie nájomného.

Ustanovenia zákona č. 366/1999 Z. z. sa však nepoužijú na limit výšky nájomného dopravných prostriedkov z dôvodu, že postup pri zahrňovaní nájomného je upravený osobitne v § 52 ods. 16 zákona.

7. Daň z pridanej hodnoty zaplatená slovenským platiteľom dane v zahraničí

Slovenský platiteľ DPH, ktorý v inom členskom štáte zaplatí daň z pridanej hodnoty, nemá nárok na jej vrátenie v tuzemsku, ale môže si uplatniť nárok na vrátenie (refundáciu) dane v tom členskom štáte, v ktorom bola zaplatená za podmienok platných v príslušnom členskom štáte. Takto zaplatená daň z pridanej hodnoty v inom členskom štáte, na ktorú nie je nárok na odpočítanie v tuzemsku, sa podľa § 19 ods. 3 písm. k) zákona považuje za daňový výdavok za predpokladu, že samotné obstaranie predmetov alebo služieb v zahraničí je uznaným daňovým výdavkom podľa § 19 zákona.

V prípade, ak pôjde o obstaranie takých predmetov a služieb, ktoré nie sú uznaným daňovým výdavkom [napríklad podľa § 21 ods. 1 písm. h) zákona], potom ani zaplatená DPH v zahraničí nie je uznaným daňovým výdavkom.

Nárok na uplatnenie vrátenia (refundáciu) dane vzniká v príslušnom členskom štáte podľa práva členského štátu, ale zvyčajne až v nasledujúcom kalendárnom roku pri splnení podmienok požadovaných legislatívnou úpravou príslušného členského štátu. Uplatnenie nároku na vrátenie teda neznamená, že daň bude automaticky aj vrátená. Vrátenie DPH slovenskému platiteľovi dane v zahraničí sa zahrnie do príjmov – základu dane v tom zdaňovacom období, v ktorom dôjde k jej vráteniu na základe oznámenia prí-

slušného členského štátu (resp. pripísaniu na účet).

8. Dary poskytnuté v súvislosti s výkonom činnosti podľa § 6

Podľa § 3 ods. 2 písm. a) zákona sú predmetom dane dary poskytnuté v súvislosti s výkonom činnosti podľa § 6 zákona, čo znamená, že takto poskytnutá hodnota darov sa zahrnie do príjmov z činnosti, na ktoré boli dary poskytnuté. Napríklad zubný lekár dostal dar - zubné lekárske kreslo v súvislosti s výkonom činnosti, a preto hodnotu tohto kresla zahrnie medzi príjmy podľa § 6 ods. 1 písm. c) zákona, t. j. príjmy z podnikania vykonávaného podľa osobitných predpisov. V tomto prípade daňovník uplatní postup podľa § 17 ods. 3 písm. g) zákona, t. j. do zdateľných príjmov v roku prijatia tohto daru zahrnie len pomernú časť príjmov, zodpovedajúcu výške odpisu uplatneného v daňových výdavkoch. Znamená to, že ak daňovník dostal dar, ktorý je hmotným majetkom, hodnotu daru zahrnie do základu dane postupne vo výške odpisov darovaného majetku [§ 17 ods. 3 písm. h) zákona]. Uplatní sa tak podobný postup ako pri dotácii, podpore a príspevku podľa § 17 ods. 3 písm. h) zákona.

9. Príspevok zamestnávateľa na stravovanie a jeho zahrňovanie do daňových výdavkov

V súlade s ustanovením § 19 ods. 2 písm. c) štvrtým bodom zákona, daňovým výdavkom sú príspevky na stravovanie zamestnancov poskytované za podmienok ustanovených osobitným predpisom. Podmienky pre poskytovanie príspevku na stravovanie sú uvedené v § 152 Zákonníka práce. V súlade s ustanovením § 152 ods. 3 Zákonníka práce, zamestnávateľ prispieva na stravovanie vo výške najmenej 55 % z ceny jedla, najviac však na každé jedlo do výšky 55 % stravného poskytovaného pri pracovnej ceste v trvaní 5 až 12 hodín. Z uvedeného vyplýva, že ak 55 % z ceny jedla presahuje 55 % zo sumy stravného poskytovaného pri pracovnej ceste v trvaní 5 až 12 hodín, ktorá je ustanovená opatrením vydávaným Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky podľa § 5 ods. 2 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách (ďalej len „opatrenie ministerstva práce“), ktorá napríklad v súčasnom období je 80 Sk, je 55 % z tejto sumy stravného, ustanovenej opatrením ministerstva práce, uznaných za daňový výdavok. Ak 55 % z ceny jedla je suma

rovná, resp. nižšia ako limit 55 % zo sumy stravného poskytovaného pri pracovnej ceste v trvaní 5 až 12 hodín ustanovenej opatrením ministerstva práce, je za daňový výdavok uznaný zamestnávateľom poskytnutý príspevok vo výške najmenej 55 % z ceny jedla, limitovaný sumou vypočítanou zo stravného poskytovaného pri pracovnej ceste v trvaní 5 až 12 hodín vyhlásanou opatrením ministerstva práce (t. j. v uvedenom prípade môže byť príspevok poskytnutý až do výšky ceny jedla).

Výška príspevku zahrňovaného do daňových výdavkov podľa § 19 ods. 2 písm. c) bod 4 zákona sa vypočíta z ceny jedla v súlade s § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

10. Zahrňovanie tvorby opravnej položky do daňových výdavkov podľa § 20 ods. 14 a § 52 ods. 18 zákona

V súlade s § 20 ods. 14 zákona je daňovým výdavkom tvorba opravných položiek k pohľadávkam, pri ktorých je riziko, že ich dlžník úplne alebo čiastočne nezaplatí, ktoré boli zahrnuté do príjmov /účtované do výnosov/, alebo ak ide o daňovníka, ktorý vykonáva obchodnú činnosť spočívajúcu v poskytovaní spotrebiteľských úverov aj tvorba opravnej položky na časť pohľadávky vzťahujúcu sa na istinu a úrok zahrnutý do príjmov zo spotrebiteľského úveru. Možnosť tvorby opravnej položky je podmienená uplynutím zákonom stanoveného počtu mesiacov podľa § 20 ods. 14 písmenách a) až d) od splatnosti pohľadávky, pričom daňovým výdavkom je vždy po uplynutí každých troch mesiacov 25 % z menovitej hodnoty pohľadávky bez jej príslušenstva.

V súlade s uvedeným, daňovým výdavkom je tvorba opravných položiek, ktoré boli zahrnuté do príjmov (s výnimkou tvorby opravnej položky daňovníka, ktorý vykonáva obchodnú činnosť spočívajúcu v poskytovaní spotrebiteľských úverov, ktorému sa za daňový výdavok uzná aj tvor-

ba opravnej položky k pohľadávke vzťahujúcej sa na istinu). Uvedené ustanovenie § 20 ods. 14 preto nie je možné použiť na postúpené pohľadávky.

Zároveň výška opravnej položky zahrňovanej do daňových výdavkov je viazaná na menovitú hodnotu pohľadávky, t. j. hodnotu, súčasťou ktorej je aj daň z pridanej hodnoty. Na základe prechodných ustanovení § 52 ods. 18 zákona, sa ustanovenie § 20 ods. 14 zákona použije na pohľadávky, ktoré vznikli po nadobudnutí účinnosti zákona t. j. od 1. januára 2004.

Ustanovenie § 52 ods. 18 zákona rieši len možnosť ďalšej tvorby opravných položiek k nepremľaným pohľadávkam, pri ktorých je riziko, že ich dlžník úplne alebo čiastočne nezaplatí, ktoré boli zahrnuté do príjmov do 31. decembra 2003, pričom ich splatnosť nastala po 31. decembri 2001. Tvorba týchto opravných položiek sa uzná do daňových výdavkov vo výške a podľa podmienok uvedených v § 25 ods. 1 písm. v) treťom bode zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov, ak ide o pohľadávky, ktoré vznikli do 31. decembra 2003. Za vznik pohľadávky sa považuje povinnosť účtovať o pohľadávke v súlade s účtovníctvom (deň uskutočnenia účtovného prípadu). Splatnosťou pohľadávky je dohodnutý termín úhrady pohľadávky.

Predpokladom pre uznanie opravnej položky za daňový výdavok je účtovanie o jej tvorbe v nákladoch daňovníka. Ak v súlade s účtovníctvom bola tvorba opravnej položky zaúčtovaná v nákladoch v jednom zdaňovacom období, pričom podmienka pre jej uznanie za daňový výdavok (určená uplynutím stanovenej doby od splatnosti pohľadávky, na ktorú bola tvorená opravná položka) je splnená v niektorom nasledujúcom zdaňovacom období, uzná sa táto opravná položka za daňový výdavok v tom zdaňovacom období, v ktorom došlo k splneniu podmienky pre jej zahrnutie do daňových výdavkov.

Ing. Adrián Belánik, v. r.
generálny riaditeľ sekcie daňovej a colnej